(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

జరిగిన కథ

జరిగిన కథ: మహతి, వంశీ చిననాటి స్నేహితులు. ఒకే ఊళ్ళో ఉంటారు. వంశీ, సీమల సంసారంలో వింత సంక్షోభం రగులుతూ ఉంటుంది. ఈలోగా మహతికి రూమ్మేట్ గా మహతీ, వంశీల చిన్నప్పటి మరో స్నేహితురాలు గౌతమి వస్తుంది. ముగ్గురూ కలిసి వంశీ వాళ్ళ అమ్మమ్మగారి ఊరు రావిపాడులో జాతర చూసి వస్తారు. ఊరు వెళ్ళి వచ్చిన వంశీతో గొడవ పడి సీమ వెళ్ళిపోతుంది. ఆమె వెనక్కి వచ్చినా, వంశీకి ఆమెతో పొసగదు. మహతి జీవితంలోకి ఆనంద్ ప్రవేశిస్తాడు. వంశీని గౌతమి ఆకర్షిస్తుంది.

12

"కంగ్రాట్స్ గౌతమీ! ప్రైడ్ చూశాను." లోపలికి వస్తూనే పాండీ కేఫ్ మారుమ్రోగేలా అరిచింది మహతి.

అప్పటికే వచ్చి తన కోసం ఎదురుచూస్తున్న వంశీ, గౌతమి కూర్చున్న టేబుల్ దగ్గరకి గబగబా వచ్చింది.

ఏమిటన్నట్టు గౌతమి మొహంలోకి చూశాడు వంశీ. కుర్చీలో కూర్చుంటూ మహతి అందించిన చేతిని నవ్వుతూ అందుకుంది గౌతమి.

"భలే ఉన్నాయ్ ఏనుగులు.. ఎప్పుడు తీశావు ఫోటో?" మహతి మొహంలో సంబరం కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది.

"మనం రావిపాడు వెళ్ళొచ్చాక ముంబై వెళ్ళాను కదా.. అప్పుడే ఓ ఫ్రెండ్ ని కలవడానికి అలా జైపూర్ వెళ్ళాల్సివచ్చింది. మనం రావిపాడులో ఉన్న పౌర్ణమికే జైపూర్ లో ఎలిఫెంట్ ఫెస్టివల్ అవుతుంది. రాయల్ ఫోర్ట్ దగ్గర పెరేడ్ జరుగుతుందిలే. మిస్ అయ్యానీసారి. ఆ ఏనుగులే అవి. ఎక్కడికో తీసుకెళ్తున్నారు. నా కంట పడ్డాయి.. ఐ మీన్ నా కేమెరా కంట.."గౌతమి నవ్వుతూ చెప్పింది.

"మా ప్రొఫెసర్ చేతిలో చూశాను మేగజైన్. అదే ఇష్యూలో "Poaching the Pride" అని ఎలిఫెంట్స్ గురించి ప్రైడ్ కి స్పెషల్ ఆర్టికల్

రాశారాయన. చదవమని ఇచ్చారు. చదువుతూ కవర్ పేజ్ బావుందని చూశాను. ఎడారిలో ఏనుగులేంటా అని.. లోపల నీ పేరు చూడగానే నేను గెంతులు!! ఆయన నవ్వుతున్నారు. 'నా ఆర్టికల్ కంటే నీ ఫ్రెండ్ తీసిన ఫోటోకే ఎక్సైట్ అవుతున్నావు నువ్వు..' అని." గలగలా చెప్పేస్తూ వంశీ ఆర్డర్ చేసుకున్న ఐస్క్రీమ్ ని వెయిటర్ చేతిలోంచి అందుకుంది.

"ఊ.. కానీ..." అన్నట్టు చూశాడు.

"నువ్వు తెప్పించుకోవోయ్ మరోటి. లేడీస్ ఫస్ట్."

"అదే.. గౌతమి రెండు ఐస్క్రీమ్ లు తినగలదా అని.." సీరియస్ గా అన్నాడు.

"హ.. హా.. హ్హో.... కుళ్ళు జోకు" వెక్కిరించింది.

"ఇంతకీ మేగజైన్ తెచ్చావా? నేనూ చూసేవాణ్ణి కదా.." మహతిని అడుగుతూనే, "కంగ్రాట్స్ మేడమ్.." అని గౌతమితో చెప్పాడు.

"థాంక్యూ థాంక్యూ.. " తన హేండ్ బేగ్ లోంచి మేగజైన్ తీసి అతని చేతికి అందించింది గౌతమి.

బంగారువన్నెలో మెరిసిపోతున్న ఇసుకలో ఒకదానినికటి ఒరుసుకుని నడుస్తున్న రెండు ఏనుగులు.. ఇండియన్ టూరిజం మేగజైన్ "The Pride" కవర్ పేజ్ పై! లోపలి పేజీలో కవర్ పేజ్ ఫొటో క్రెడిట్ 'గౌతమి రాచకొండ' అని రాసి ఉంది.

"బావుంది.. నేచర్ ఫోటోగ్రఫీ నీ ఇంట్రస్ట్ ఏరియా అనుకుంటా?" పుస్తకం తిరిగిచ్చేస్తూ అడిగాడు.

"అలా అనేం లేదు. నేచర్ ఇప్పుడిప్పుడే తీస్తున్నాను."

"ఓ.. స్వదేశ్ లో చేసేదానివి కదూ?"

"ఊ.. "

"ఇప్పుడు..?"

"ఓ కన్సల్టెన్సీ కి చేస్తున్నాను.. వాళ్ళ ప్రైమ్ వెండార్.. ఇండియన్ టూరిజం కార్ప్ అనమాట"

"స్వదేశ్ కూడా మంచి పేపరే కదా! ఎందుకొదిలేసావ్? ఎంచక్కా రోజూ నీ పేరు పేపర్లో పడేది." అడిగింది మహతి.

"రోజూ ఏం వేసేసుకోరు, మనం ఫోటోలు తీసాం కదా అని.. " గౌతమి నవ్వింది.

"స్వదేశ్ లో వర్క్ బావుండేది. కానీ మానేసాను." మళ్ళీ తనే చెప్పింది.

"ఏమయిందీ.. బాస్ తో పడలేదా?" అడుగుతున్న మహతి వైపు చురుగ్గా చూశాడు వంశీ.

"అదేం కాదు. మా జగ్మోహన్ మహంతీ.. కూలెస్ట్ బాస్ అసలు! ఓ ఫెర్టిలైజర్స్ కంపెనీతో గొడవ. వాళ్ళు నన్ను మేనేజ్ చేద్దామనుకున్నారు. నేను ఒప్పుకోలేదు. మానేసాను."

"ఒక్క ముక్క అర్ధం కాకుండా భలే చెప్పావు.." వంశీని అనుకరిస్తూ సీరియస్ గా చెప్పింది మహతి.

ఇద్దర్నీ మార్చి మార్చి చూస్తున్నవాడు కాస్తా నవ్వాపుకుంటూ మహతి తలమీద మొట్టాడు.

"చెప్తా చెప్తా.. బేలూర్ లో చేసేదాన్ని. రాంధావన్ ఫెర్టిలైజర్స్ అని వినే ఉంటారు కదా! వాళ్ళకి ఊరి చివర్లో ఓ ప్రెమిసెస్ లో రెండు ప్లాంట్లున్నాయ్. అక్కడే మూడో ప్లాంట్ మొదలుపెట్టాలనుకున్నారు వాళ్ళు .. రన్ చేసుకోవడం సులువు కదా అని. అప్పటికే ఉన్న ప్లాంట్స్ వల్ల చుట్టుపక్కల ఆరేడు కిలోమీటర్ల రేడియస్ లో బాగా పొల్యూట్ అయిపోయింది. అలాంటిచోట మళ్ళీ ఇంకోటంటే.. చాలా హజార్డస్. హై ప్రెషర్ బాయిలర్స్ ఉంటాయ్ ప్లాంట్స్ లో. అన్నీ పక్కపక్కనే ఉంటే ఏ ఒక్క ప్లాంట్ లో ఏం జరిగినా... చాలా పెద్దదవుతుంది."

"భోపాల్ లో పేలినట్టూ... అమ్మో! ఆ తరువాత ఎన్ని జెనిటిక్ డిజార్డర్స్ వస్తాయో అసలు!" బాధగా చెప్పింది మహతి.

"ఎగ్జాక్ట్లీ..! సరే ఎప్పుడో పేలడం సంగతెలా ఉన్నా, ప్రస్తుతం ఉన్నదానివల్ల ఆ చుట్టుపక్కల నీరు పాడైపోయింది. గాలి బాగులేదు. అప్పటికే కళ్ళకీ, స్కిన్ కీ జబ్బులొచ్చి ఉన్నారు అక్కడి జనం. మూడో ప్లాంట్ వీల్లేదన్నారు. ఎన్విరాన్మెంటల్ పబ్లిక్ హియరింగ్ లో కలెక్టర్ కి నో చెప్పేసారు. కానీ.. రాంధావన్ వాళ్ళు కలెక్టర్ ని మేనేజ్ చేసారు. విషయం పేపర్లలో కూడా రాకపోతే ఇక సమస్య ఉండేది కాదు. కానీ నేను ఫోటో ఫీచర్ చేసేశాను."

"ఏం ఫోటోలు..?" వంశీ ఆసక్తిగా అడిగాడు.

ఒక్క క్షణం కళ్ళు కలిసాయి. చటుక్కున విడిపించుకుంది గౌతమి.

"ఫోటోలంటే.. అక్కడి బోర్ వెల్ లో పసుపచ్చటి నీళ్ళొస్తాయి. చెప్పాను కదా.. స్కిన్ డిసీజెస్, లంగ్స్ పాడైనవాళ్ళు . ఓ చిన్నపాప కళ్ళకి ఏదో జబ్బుతో పుట్టింది. ఆ పిల్ల చూడలేదంటే నమ్మబుద్ధి కాలేదు నాకు. ఇవన్నీ ఫీచర్ చేసాను."

"కలక్టర్ నో అబ్జక్షన్ ఇచ్చేసాక నువ్వేం చెయ్యగలవు?" మహతి ప్రశ్న.

"మీడియా చాలా పవర్ఫుల్ కదా మహతీ. పేపర్లలో వచ్చిన దాన్ని చూపిస్తూ ఎవరైనా కోర్ట్ కి వెళ్ళొచ్చు. మహంతీ చొరవ వల్ల నా ఫీచర్ పేపర్లో వచ్చేసింది. అదీ నేషనల్ పేజ్ లో! రాంధావన్ వాళ్ళు చూస్తూ ఊరుకోరు కదా! నన్ను చాలా ఇబ్బందిపెట్టారు. మనశ్శాంతి లేకుండా ఎందుకని.. రిజైన్ చేసాను." గౌతమి ముగించింది.

"సో, యూ క్విట్. ఎందుకలా! ఫైట్ చెయ్యలేకా?" అడగకుండా ఉండలేకపోయాడు వంశీ.

"అక్కడ అనుకున్న పనైతే చేసేశాను కదా.. వర్క్ తో పాటూ పీసాఫ్ మైండ్ కూడా ముఖ్యం. ఇంకో ఫోటోగ్రాఫర్ దొరుకుతాడు స్వదేశ్ కి. నాకూ ఇంకో జాబ్ దొరుకుతుంది." తేలిగ్గా చెప్తున్న గౌతమి వైపు పరిశీలనగా చూశాడు.

"లైఫ్ ని ఇంత ఈజీగా తీసుకుంటుందా..!!" మనసులో అనుకున్నాడు.

"లైఫ్ ని ఈజీగా తీసుకోవడమని కాదు కానీ.. అదంతే!" వంశీ మనసు చదివినట్టు చెప్పింది గౌతమి.

ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు వంశీ.

***

హఠాత్తుగా కళ్ళు విప్పిన మహతికి గోపీచందనం రంగు గోడమీద టిక్ టిక్ మంటున్న గడియారం కనిపించింది. పది!! ఉదయమా..? ఇంత వెలుగేంటీ అని చటుక్కున లేచింది. టైం తప్పేమో అనిపించి చేతికున్న వాచ్ చూసుకుంది. నాలుగున్నర అని చూపిస్తోందే!! ఏది కరెక్ట్? మంచం దిగి చుట్టూ చూసింది. హాస్టల్ గది!!

తను ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం విడిచిపెట్టేసిన కాలేజ్ హాస్టల్! కల కంటోందా? కళ్ళు తెరిస్తే తెలివి రాదేమీ.. చీకటి కనిపించదేం? ఎన్నో వందలసార్లు ఆ గది తలుపులు మూసి తీసి ఉంటుంది. ఆ మంచం మీద పడుకుని ఆ గోడ గడియారం చూస్తూ నిద్రలేచేది. అక్కడ అణువణువూ తనకు చిరపరిచితం. కల కంటోందా? టైం పగలు పది కాదు.. తెల్లవారుజాము నాలుగున్నరే అయుండాలి. కళ్ళు విప్పితే చాలు. కలలోంచి బయటకి వచ్చేయచ్చు. చెమటలు పడుతున్నాయ్. ఎలా! పోనీ ఎవరికైనా ఫోన్ చేస్తేనో..

గభాలున చేతిలో చూసుకుంటే సెల్ ఫోన్ ఉంది. పాతది!! గాడ్.. ఫోన్ లో ఎవరి నంబర్లూ లేవేం? ఎవరొస్తారు తనని నిద్రలేపడానికి..? ఆనంద్..??

కళ్ళు తెరిచింది మహతి. చుట్టూ చీకటి. హమ్మయ్య అనుకుంటూ బెడ్ లేంప్ ఆన్ చేసింది. కిటికీలోంచి మసక వెలుతురొస్తోంది. పావు తక్కువ అయిదు!! How long does a dream last?

లేచి బాత్రూమ్ లోకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కుంది. చెప్పలేని నీరసం. వెనక్కి వచ్చి బెడ్ సైడ్ టేబుల్ మీద ఉన్న బాటిల్ ఎత్తి గటగటా నీళ్ళన్నీ తాగేసింది. మొహం చేతులతో రుద్దుకుంటూ మంచం మీద కూర్చుంది.

ఏవిటీ కల! ఇంకెవరూ గుర్తు రాలేదేం? ఆనంద్? ఇష్టపడుతోందా? మళ్ళీ ప్రేమా? చాలా సేపు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయింది.

బాత్రూం లోంచి స్నానం చేసి వస్తూండగా ముందురోజు వంశీతో సంభాషణ గుర్తొచ్చింది.

"చిరుతపులులు కాదబ్బాయ్.. ప్రేమ అంతరించిపోతోంది. చరిత్రలో చెప్పుకుంటున్న ప్రేమకీ, ఈ రోజుల్లో మనుషులకీ తేడా ఎలా వచ్చింది? Is that an evolution? తెల్లారి లేచి ఫేస్ బుక్ చూడు. అమ్మాయిల మీద అబ్బాయిల జోకులు. ఆడవాళ్ళేమో మేల్ చావనిజం మీద లెక్చర్లూ. జ్ఞానం ఎక్కువైపోయీ.. బాగా పికీ అయిపోతున్నామనిపిస్తోంది." చెప్తున్న మహతి వైపు చూస్తూ ఉండిపోయాడు వంశీ.

"ఒక్క మాట చెప్పనా మహతీ. చెప్పినదే చెప్తున్నాననుకోకు. సిస్టమ్ లో తప్పు లేదు. ఎప్పటికీ లేదు. లోపాలేమున్నా మనలోనే ఉంటాయ్. ఎవరి ఫ్రస్టేషన్స్ వాళ్ళు సోషల్ నెట్వర్కింగ్ సైట్ లలోనో, ఊసుపోని కబుర్లలోనో బయటపెట్టుకుంటున్నాం. ప్రతీ మనిషికీ తోడు కావాలి. Nature's law అది. నమ్ము.. మనుషుల్నీ, ప్రేమనీ నమ్ము. అలా అని నిన్ను నువ్వు వదిలేసుకోకు." బుజ్జగించాడు తన చిన్ననాటి నేస్తాన్ని.

కాఫీ సిప్ చేస్తూ వాచ్ చూసుకుంది. ఆలోచనలు ఓ పద్ధతిగా నడుస్తున్నాయిప్పుడు.

***

"నాకేం పరవాలేదు మహతీ.. సొసైటీలో వేలెత్తి చూపేది ఆడపిల్లనే!" కన్నార్పకుండా మహతి మొహంలోకే చూస్తూ చెప్పాడు ఆనంద్. మహతి మాటలు విన్నాక ఆశ్చర్యం నుండి తేరుకోడానికి ఒకే ఒక్క క్షణం పట్టిందతనికి.

"చింతకాయపచ్చడి కబుర్లొద్దు డాక్టర్. " నవ్వింది మహతి.

"పోనీ నాకే రిలేషన్ లో సెక్యూరిటీ కావాలనిపిస్తేనో! నా పేరెంట్స్ కి చెప్పుకోవాలి కదా నేను కూడా.." చురుగ్గా అడిగాడు.

"అది నీ హెడేక్. ఆలోచించుకో." మహతి మాట మామూలుగా ఉంది.

విశాలమైన యూనివర్సిటీ ప్రాంగణంలో ఓ చెట్టుకింద నిలబడ్డారు ఇద్దరూ. దూరంగా పార్కింగ్ లాట్ దగ్గర కనస్ట్రక్షన్ వర్కర్స్ చేస్తున్న శబ్దాలు లీలగా వినిపిస్తున్నాయి. మిట్టమధ్యాహ్నపు ఉక్కపోతకి మహతి చెంపల మీదుగా చెమటలు కారుతున్నాయి. ఉండుండీ వీస్తున్న గాలి సరిపోవడం లేదు.

ఆనంద్ ఒక అడుగు ముందుకు వేసాడు. మహతి సన్నటి వేళ్ళ ని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. గుండ్రంగా ఉన్న ఆమె తేనెరంగు కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు.

"నీ ప్రపోజల్ వెనుక కారణమేంటో తెలుసుకోవాలని ఉంది మహతీ. పెళ్ళి వద్దని ఏ ఇండియన్ గాళ్ అనదు, నాకు తెలిసి.."

"నాకు పెళ్ళంటే ఎలాంటి ఫీలింగ్ లేదు ఆనంద్. అటు మంచీ లేదు. ఇటు చెడూ లేదు. పెళ్ళెందుకూ అంటే అదో వేడుక.. అదో చట్టం.. అదో కట్టుబాటు. పెళ్ళెందుకొద్దంటే... నాకు అలాంటి సెలెబ్రేషన్ ఏమీ వద్దు కనుక. లా తోనూ, కట్టుబాట్లతోనూ.. నిన్ను నేను, నన్ను నువ్వు కట్టేసుకోవడం అనవసరమనిపిస్తోంది కనుక." అతని చేతుల్లోంచి తన చేతుల్ని సున్నితంగా విడిపించుకుంది.

"పిల్లలు పుడితే..?"

"పుట్టనీ.."

"వాళ్ళకి సెక్యూరిటీ ఏది?"

"ఆనంద్.. నీ పిల్లలనే ఫీలింగ్ నీకు ఉంటే వాళ్ళని నువ్వే చూస్తావు. లేదనుకో, నువ్వు మారిపోయావనుకో వాళ్ళకి నువ్వక్కర్లేదు. Lawfully నీనుండీ సాధించుకునే ఆస్తిపాస్తుల కోసమే అయితే, అవి నేనూ సంపాదించి పెట్టగలను కదా! Grow up!! " తేల్చిపారేసింది.

"కొన్నాళ్ళకి నీకు పెళ్ళి కావాలనిపిస్తే నిర్మొహమాటంగా చెప్పాలి మరి..." క్షణకాలపు ఆలోచన తరువాత సన్నగా నవ్వుతూ చెప్పాడు.

"Then I'll propose you on my knee. సరేనా?"నవ్వింది.

"ఇల్లు చూసుకుందాం అయితే.."

"Sure! Let's move in together." ఆనంద్ చేతిని నెమ్మదిగా నొక్కి వదిలింది.

***

"నిన్న సాయంత్రం సూపర్ బజార్ లో మీ మిసెస్ కనిపించారండీ. పలకరించాను." కల్పన.. వంశీ కేబిన్ లోకి వస్తూ చెప్పింది.

"ఓ.. " సిస్టమ్ లోంచి తలెత్తలేదు వంశీ.

"ఏమైనా ప్రాబ్లం ఉందాండీ మీ మధ్య. అంటే.. డిఫరెన్సెస్.."

చటుక్కున తలెత్తి చూద్దామనుకున్నవాడే సంబాళించుకున్నాడు. నెమ్మదిగా ఆమెతో చూపు కలిపాడు.

"ఏం లేదు వంశీ. తనేదో చాలా డిస్టర్బ్ డ్ గా ఉన్నారు. I can understand. కానీ.. ఇంకెవరినైనా ఇలా.. అనుమానిస్తే కష్టం కదా! అదీ నా పక్కన ఎవరూ లేరు కనుక సరిపోయింది. లేదంటే నాకూ ఇబ్బందిగా ఉండేది! మీతో చెప్పడం మంచిది కదా అని.."

మొహంలోకి పొంగివస్తున్న నెత్తురు ఆవిర్లు చిమ్మడం స్పష్టంగా తెలుస్తోందతనికి.

"Sorry for the inconvenience, కల్పనా.." వంశీ గొంతు పెగలనంటోంది.

పెదవి నలుగుతోంది. ఆవేశం పల్చబడి ఆలోచనగా మారేదాకా కళ్ళు మూసుకుని ఉండిపోయాడు. ఏం చెయ్యాలిప్పుడు? గొడవపెట్టుకోవాలా? లొంగిపోవాలా?

"ఆ పిల్లకి అపార్ధాలెక్కువరా.. నీకు నేనేదో మప్పుతున్నాననుకుంటోంది. నేను ఇలా చెప్పానని అనకు మళ్ళీ . సర్దుకుపోవాలి నాన్నా! మీరిద్దరూ సవ్యంగా ఉంటే చాలు. మాతో రాకాపోకా లేకపోయినా.." అని ఉదయాన్నే బాధగా చెప్పిన అమ్మ మాటలు ఇంకా చెవుల్లో వినిపిస్తూనే ఉంది. ఇంతలోనే ఈ హ్యూమిలియేషన్!!

***

హాల్లో టీవీ మోగుతోంది. సీమ సోఫాలో ముడుచుకుని కూర్చుని చానెల్స్ మారుస్తోంది. షూ విప్పి, లేప్టాప్ వర్క్ స్టేషన్ దగ్గర పెట్టి వెళ్దామని అటుగా వచ్చిన వంశీ వైపు చూసిందోసారి.

"లేటయిందేం వంశీ.."

నిశబ్దంగా మేడమీదకి నడిచాడు. బట్టలు మార్చుకుని మొహం కడుక్కుని కిందకి వచ్చేసరికి డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని ఉంది.

"మరో చపాతీ వెయ్యనా?"

చెయ్యడ్డుపెట్టాడు.

చెయ్యి కడుక్కుని, పుస్తకాల అలమర వైపు నడుస్తున్న వంశీకి వెనుక నుండి చూపులు గుచ్చుకున్నాయి.

"ఏం చేస్తే నీకు నచ్చుతాను? పుస్తకాలు చదవాలా? ఆకాశంలో చుక్కలు లెక్కపెట్టాలా? పోనీ.. పాటలు పాడాలా?" ఏడుపుని ఉక్రోషం చాటున అదిమిపెట్టింది.

"నీకేం కావాలో అది చెయ్యి చాలు.." అని చెప్దామనుకునేలోగా మరో తూటా సర్రున దూసుకొచ్చింది.

"ఆ బజారువేషాలేసేవాళ్ళ పాటి చెయ్యలేదా నేను! ఏం తక్కువైంది నాలో.."

మనసు తలుపు మూసుకుపోయింది... పూర్తిగా..

***

ఇంకావుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://kothavakaya.blogspot.com/)

COMMENTS